
En salut til forsyningstropperne

By David Wilkerson

November 26, 2007 I første Samuels Bog, kommer David hjem fra kampen med sine mænd, og finder deres by brændt ned til grunden. Byen Siklag, som var Davids hovedkvarter, var blevet angrebet af amalekitterne. Endnu værre var det, at fjenden havde taget familierne til soldaterne til fange. Alle hustruerne, børnene og husdyr var borte.

Da David og hans mænd så dette, satte de sig ned og græd. De var overbeviste om, at deres kære var blevet dræbt i et blodigt holocaust. Skriften siger, at de græd til de ikke havde flere tårer.

Men så rejste Davids mænd sig i vrede mod ham. De truede med at stene ham. Men på trods af dette hentede David nyt mod hos Herren. Han tilkaldte præsten Ebjatar og bad ham undersøge, hvad Gud ønskede han skulle gøre. "Hvis jeg sætter efter denne røverbande, kan jeg så indhente den?" (1. Sam. 30, 8)

Ebjatar gav David disse ord fra Herren: "Sæt efter den, for du skal indhente den, og du skal befri dem, der er taget til fange."

Så David satte efter amalekitterne med 600 mænd. Da de kom til Besor bækken, fandt de en egyptisk slave, som var blevet såret. Da slaven hørte om deres mission, viste han dem vejen til amalekitternes lejr.

Af Davids 600 mænd var 200 af dem for udmattede til at gå i kamp.

Disse 200 soldater må have været trætte af udmattelseskrigen, eller måske var nogle af dem sårede eller syge – men de var ikke kujoner. De blev simpelthen holdt tilbage af omstændighederne. Som David forberedte sig på at indtage lejren, betroede han disse mænd at tage sig af alt det materiel, som de måtte efterlade: udstyr, skyts, våben og beklædning med mere.

Som David marcherede frem med de øvrige 400 soldater, så de at amalekitterne havde slået lejren på en stor slette. Og de blev forbløffede over det de så: fjenden havde over en million husdyr med sig, for amalekitterne havde også hærget filistrene og stjålet deres ejendele. Midt i dette sceneri, så David det de var kommet for: deres tilfangetagne koner og børn.

Som David og hans mænd rykkede nærmere, så de amalekitterne gå planløst rundt mellem deres telte. De drak, hyggesnakkede og fejrede deres store krigsbytte. Kombineret med lyden af en million husdyr, må det have været en kaotisk scene.

David fordelte mændene til angreb, og de 400 soldater omringede lejren. Kampen, som fulgte, var blodig og varede halvandet døgn. Da den var ovre, triumferede David. Og præcis som Ebjatar havde sagt, fik han alt tilbage. Ikke en eneste person, dyr eller ejendel var gået tabt.

David havde et særligt formål med krigsbyttet

Efter kampen, og optællingen af israelitternes krigsbytte var tilendebragt, gjorde David krav på det krigsbytte, som amalekitterne havde taget fra filistrene. Han erklærede: "Dette er også mit", og han havde et særligt formål i tankerne med det.

Da sejrherrene vendte tilbage til Besor bækken, kunne de 200 efterladte soldater se dem nærme sig med alle deres koner og børn. Hvilket storslået syn det må have været, da de løb dem i møde og grædende omfavnede deres kære.

Men det var et bitter-sødt øjeblik. Selv om det var omstændighederne, som havde afholdt dem fra at deltage i kampen, havde de været akkurat lige så modige og kvalificerede – lige så passionerede for at kæmpe mod fjenden, som de der tog af sted. Men de følte sig ikke værdige til at fejre sejren sammen med dem.

David vidste hvad disse mænd tænkte, mens de krammede deres kære: "Jeg har ikke fortjent denne glædens stund. Jeg har ikke opnået noget som helst. Jeg skulle have kæmpet i frontlinjen sammen med de andre."

Og sandelig om ikke nogle af de 400 soldater, som havde været i krigen, begyndte at brokke sig. Skriften kalder disse mænd for "onde og slette." De sagde til hinanden, "Vi vil ikke dele krigsbyttet med disse skvat. De risikerede intet, som vi gjorde. De tog ikke mod udfordringen og betalte prisen som vi gjorde. (Se 1. Samuel 30, 22) Deres brokkeri begyndte at ligne et mytteri.

Men David havde Guds hjerte i denne stund. Og da David nærmede sig de 200 mand, hilste han på dem (30, 21).

I det øjeblik, men denne salut, ændrede David lovene om fordeling af krigsbytte. Han sagde til dem, "... Nej, den, der blev ved trosset, skal have det samme som den, der drog i kamp. De skal dele lige med hinanden." (30, 24). Så alle 600 mand måtte dele krigsbyttet ligeligt.

David tillod ingen soldat i sin hær, at føle fortrydelse over ikke at have været med på fronten. Så han indkaldte til et møde med alle sine ledere og instruerede dem, "Jeg vil ikke tillade denne splittelse. Vi vil dele ligeligt. Disse forsyningstropper (eng. back-up army, red.) er lige så vigtig, som de der har kæmpet i frontlinjen."

Da David hilste på de 200 mand, sagde han til dem, "Godt gået! Denne sejr er lige så meget jeres, som den tilhører de, som drog ud. Du var nyttig der hvor du var. Og som jeres konge, erklærer jeg, at krigsbyttet skal deles ligeligt mellem alle."

Sådan har det været lige siden den dag. Han gjorde det til lov og ret i Israel, og det er det den dag i dag.(vers 25).

#160;

Det er mig en ære at give en salut til denne tids forsyningstropper, som holder skansen på hjemmefronten

Jeg ønsker at henvende mig til alle kristne, som ikke kan rejse på en udenlandsmission, men må blive

---

tilbage på grund af omstændighederne. Jeg taler om de, som er trofaste i bøn, som lever et helligt liv og som giver deres støtte til missionsarbejdet. Til alle disse troende, er der et budskab fra 1. Samuels Bog 30: Du er forsyningslinjen til frontkæmperne. Og krigsbyttet tilhører også dig!

På den herlige dag, hvor vores kamp er slut, hvor vi endelig kan nedlægge vores åndelige våben, vil mange stå foran Herren og tro at de står der tomhændede. Disse anonyme hellige vil sige til sig selv, "Jeg har intet at præsentere for Herren. Jeg udrettede ikke meget. Jeg ledte ikke ret mange sjæle til Kristus."

Men hvilket herligt øjeblik der venter dem, når Jesus kommer og deler krigsbyttet. De vil blive overlykkelige, når de får øjnene op for hvor betydningsfulde de var i kampen. De som troede, at de ikke kunne fremvise nogen gode gerninger eller tjeneste, skal modtage deres ligelige del af byttet! Mellem disse vil være enker, pensionister og stille eksistenser, som ofrede sig for at støtte missionsarbejdet.

Når jeg tænker på disse anonyme kristne, forestiller jeg mig de amerikanske kvinder, som holdt skansen på hjemmefronten under anden verdenskrig. Da jeg var barn, skulle min familie besøge min bedstemor i nærheden af Pittsburg, Pennsylvania. I nærheden var der en fabrik, som producerede sprænghoveder. Under disse besøg, stod jeg ved hegnet udenfor fabrikken og iagttog dusinvis af kvinder som kom og gik.

Mens deres ægtemænd, brødre og kærester kæmpede ved fronten – i Stillehavet, Europa og Afrika, bemandede disse kvinder samlebåndene. De arbejdede døgnet rundt, asende og svedende, med fabriksstøjen i ørerne.

Omstændighederne tillod ikke disse kvinder at være på fronten. Så de "passede materiellet" som støtte til deres kære. Og uden deres anstrengelser, deres trofaste indsats ved samlebåndene, kunne krigen aldrig have været vundet.

Min ven, dette er de sande vilkår for alle ukendte kristne, som mener at de ikke har noget at præsentere for Jesus.

David baserede sine love om krigsbytte på det fortilfælde, som Moses havde vist i Fjerde Mosebog 31

På Moses tid besejrede en hær af 12.000 israelitter midjanitterne og fem onde krigsherrer. Da krigsbyttet blev fordelt bagefter, instruerede Moses:

" (Du).....skal gøre regnskabet op for det bytte, der er taget, både mennesker og dyr, og så skal du dele byttet ligeligt mellem dem, der tog del i krigen og rykkede ud til kamp, og hele forsamlingen." (4. Mos. 31, 26-27).

Her var to ligestillede gruppen, ifølge Moses: krigerne og menigheden – de, som gik i kamp, og de som holdt skansen derhjemme. Herren selv har bestemt, at disse to grupper er ligestillet i forhold til krigsbyttet.

Da Israel opgjorde det midjanittiske krigsbytte, blev det således fordelt:

- 337.500 får gik til soldaterne, 337.500 til menighedsmedlemmerne.
- 36.000 kvæg gik til soldaterne, 36.000 to til menighedsmedlemmerne.
- 30.500 æsler gik til soldaterne, 30.500 til menighedsmedlemmerne.
- 16.000 fanger gik til soldaterne, 16.000 til menighedsmedlemmerne.

Ser du, det var fuldstændigt ligeligt fordelt mellem de, som drog ud, og de, som blev hjemme.

På den dag hvor vores regnskab gøres op, ser jeg for mig hvordan Paulus bliver kaldt frem. Alle hans sjæle-vindende sejre bliver talt op, såvel som alle de menigheder, han etablerede.

Så bliver en række ukendte mænd og kvinder fra Antiokia kaldt frem for at stå ved siden af Paulus. Det er folk, som har fastet og bedt for apostlen. Som havde lagt deres hænder på ham og sendt ham ud som missionær. De støttede ham med offergaver.

Simeon, Lukius og Manaen var ældste i menigheden i Antiokia. De, og andre ukendte kristne som dem, tog aldrig til frontlinjen langt væk. De sejlede sikkert aldrig over havet til Makedonien. Alligevel vil de blive kaldt frem for at dele Paulus krigsbytte.

Hvorfor vil disse få tildelt lige så stor en del som apostlene? De er fordi de har spillet en rolle i forhold til hver en sjæl, som Paulus har vundet, hver en menighed, som han opbyggede, hver en rejse han foretog.

Gud ønsker, at vi alle hviler og glæder os i det kald vi har.

Mange kristne føler sig skyldige over at de ikke er på udenlandsk mission. Men at blive hjemme ved "kødgryderne" er også en kaldelse i Jesus Kristus. Hvis du elsker Herren og vandrer i hans Ånd, kan du være sikker på din tjeneste. Guds Ord forsikrer os:

"Gud har nu engang givet hver enkelt del dens plads på legemet, som han ville det." (1. Kor. 12, 18).

Ser du hvad Paulus siger her? Hvis du er ældste i menigheden, har du en kaldelse fra Herren. Det samme gør sig gældende for de, som underviser i søndagsskolen.

#160;

Men det samme gør sig gældende for en hvilken som helst enlig mor, som stræber efter at opdrage sine børn til Kristus. Hun har et kald, lige der hvor hun er.

Ligeså hvis du er forretningsmand, advokat eller læge – hvil i dit kald. Hvis du er sælger, mekaniker, lærer eller arbejder i fødevarerindustrien og så videre, så behøver du ikke arbejde frem mod et kald til en udenlandsk missionsmark for at behage Gud. Med mindre Ånden selv bevæger dig, kan du hvile der hvor du er, i det du gør.

"I er Kristi legeme og hver især hans lemmer. Og i kirken har Gud sat nogle til at være for det første

---

apostle, for det andet profeter, for det tredje lærere, endvidere nogle med kraft til at gøre mægtige gerninger, endvidere nogle med nådegaver til at helbrede, til at hjælpe, til at lede, til forskellige slags tungetale”

”Kan alle være apostle? Eller profeter? Eller lærere? Kan alle gøre mægtige gerninger? Har alle nådegaver til at helbrede? Kan alle tale i tunger? Kan alle tolke tungetale? Men stræb efter de største nådegaver! Og jeg vil også vise jer en langt bedre vej. (1. Kor.12, 27-31).

Det er vigtigt at ingen troende er frustreret over at han ikke er i Afrika eller en lignende missionsmark. Herren bringer aldrig fordømmelse over sit folk på grund af et missionskald, når det er ham selv, der placerer dem der hvor de er i hans legeme.

Selvfølgelig er det vigtigt, at forholde sig åben og villig til at høre fra Ånden i forhold til at gøre tjeneste et andet sted. Men vi må fuldstændig overgive denne sag til Herrens berøring og ledelse. Gud ved hvordan han skal ruske vores reder og åbne døre til tjenester hjemme og i udlandet.

Apostlen Paulus bringer et meget overbevisende ord om det at tjene Herren

Paulus var en verdens-omrejsende missionær, med et hjerte fyldt med kærlighed til de fattige. Han hørte skrigene fra de fattigste i hvert et land han besøgte. Og han indskærpede overfor enhver pastor og evangelist under ham, ”Husk de fattige”. Paulus optog jævnlige kollekt til de fattige. På et tidspunkt rejste til rundt i mange byer for at samle penge ind til Jerusalem, da en hungersnød truede.

Af alle, som har levet, forstod Paulus bedst den menneskelige nød. Men så meget som denne apostel ofrede, selv da han stod overfor martyrdøden – gav Paulus en overbevisende advarsel:

Og om jeg så uddeler alt, hvad jeg ejer, og giver mit legeme hen til at brændes, men ikke har kærlighed, gavner det mig intet.” (1. Kor. 13, 3 – min fremhævelse).

Jeg bliver nødt til at spørge: er vi parat til at acceptere Pauli overbevisende ord her? Faktisk siger han:

”Du kan græde over de fattiges desperate nød. Du kan rejse til Afrika til den beskidte slum. Du kan være rede til at dø som martyr. Men hvis du ikke har kærlighed, er alt hvad du gør forgæves – uanset om det er hjemme eller på en oversøisk mission.”

Tænk på dette. Selv Jesus sagde til sine disciple, at de skulle begynde deres gerning i Jerusalem – deres hjemby, før de tog ud til de fjerneste egne af jorden. Det fortæller mig. At vores første mission, bliver nødt til at være i vore egne hjerter. Med andre ord: Helligånden er nødt til at gøre sit arbejde i os, før han kan arbejde gennem os..

For få år siden var jeg begyndt at bede Herren om at udvide min vision for missioner. På det tidspunkt var jeg begyndt at rejse rundt i verden for at afholde konferencer for menighedsledere. Og jeg har set noget af det værste slum i verden. Mit hjerte brændte for at vide, hvordan man kunne imødekomme de behov, der var i de slumområder. Så jeg tilbragte timer i bøn ind for Herren, hvor jeg søgte for hans vejledning og hans byrde i denne sag.

Det første ord jeg modtog fra Helligånden var dette: "David, sæt dig først på bagerste række. Hvis du ønsker at have et hjerte for menneskelig nød, så ydmyg dig selv."

Jeg bad om Guds nåde til at gøre dette. Jeg begyndt også at prædike om det i vores menighed, så vores missions-orienterede forsamling kunne modtage det samme ord, som jeg havde fået fra Herren.

Senere modtog jeg i bøn følgende ord: "Ydmyg resterne af din stolthed. Jeg kan ikke arbejde gennem dig fuldt og helt, med mindre du gør op med det. At nå menneskelig nød er en tung opgave, og der må gøres op med al stolthed". Igen bad jeg Gud om hans nåde.

Endnu senere kom disse ord: "Gør op med dit temperament. Til tider bliver du stadig let provokeret i dit arbejde og overfor din familie. Det skal ydmyges af Ånden."

I alt dette blev Ånden ved med at minde mig om Pauli ord: "Ja, der er tro, der er håb. Men størst af alt er kærligheden" (1. Kor. 13,13).

Lige nu handler vores mission om at lægge tag på kirker i Kenya. Vi hjælper med at finansiere et børneprogram i Kenya for forældreløse børn i hovedstaden Nairobi. Vi hjælper med at grave brønde i fattige områder. Vi støtter et center for misbrugere og alkoholikere. Vi bespiser sultne børn. Herren har helt klart kaldt os til at gøre disse ting i barmhjertighed.

Men alle disse gerninger gavner intet hvis de ikke gøres i Kristi kærlighed.

Det er forbavsende at høre, hvad Gud gør gennem engagerede missionærer rundt om i verden.

I Irak, sørger en af mine missionær-venner over mordene på to af hans samarbejdspartnere. Ham og hans menighedsmedlemmer er dagligt truet. Alligevel nægter de at holde op med at evangelisere blandt fattige og hjemløse. Disse er Kristi frontsoldater.

Jeg tænker også på Kevin, en dedikeret missionær, som har tjeneste i Swaziland i Afrika. I denne nation er 42 procent af befolkningen smittet med aids. Risikoen er ni ud af ti i for at et barn vil dø for det bliver 35 år. Arbejdsløshedsprocenten er 40 procent. Der er en rædselsfund tørke og mangel på fødevarer. Det gennemsnitlige barn får kun et måltid mad hver anden dag. Håbløsheden råder.

Men Kevin blev drevet af Helligånden til at gøre noget. Han begyndte at istandsætte gamle forladte huse, og gøre dem til børnehjem. I hvert hjem, som blev drevet af en madmor, var der otte børn. Disse børn fik nærende mad, undervisning og lægehjælp.

Denne tjeneste omfattede hele samfundet, og gav hjælp til HIV smittede babyer samt drev et behandlingshjem for narkomaner. Men Kevin så også for sig, at man kunne sende teams ind i slumområderne, for at hjælpe enlige mødre og deres børn, og hjælpe disse mødre med rollen som mor. Disse teams skulle også tage hånd om de døende.

Vi er bærede over, at kunne støtte denne ufattelige tjeneste. Kevin er en af Guds frontkæmpere. Han

---

giver alt hvad han har på disse fremmede missionsmarker.

Lad mig berette om en utrolig enke, som havde muligheden for at tjene missionærer i et fremmed land.

Bedstemor Carosso, min svigermor, døde i den høje alder af 95 år. Hun var en bedende kvinde, stille og fordringsløs. Faktisk bad denne kvinde for mig hver eneste dag. Meget få mennesker kendte hendes navn.

Da hun var vendt hjem til Herren, fandt Gwen og jeg en papkasse i hendes skab, som var fyldt med kvitteringer fra checkhæfter gennem mange år. Bedstemor Carosso har brugt meget lidt på sig selv, men kvitteringerne viste, at hun havde støttet missionærer i årevis. Hun havde sendt ganske små beløb af sted ad gangen – fem, seks, ti dollars.

I al den tid havde bedstemor tænkt, at hun ikke havde udrettet meget i Guds rige. Hun sagde, at hun ikke havde nogen evner, ingen tjeneste. Men hun var lige så vigtig for Jesus og hans rige, som de mange missionærer, hun støttede gennem årene med sine offergaver.

Når vores velsignede Herre belønner alle disse vidunderlige missionærer, hun støttede, vil bedstemor Carosso få del i alt krigsbyttet fra de åndelige kampe de vandt. Husk hvad Jesus sagde om den fattige enke, som gav #160; få kroner i offergave: "Hun har givet mere end alle de andre". Enken gav alt hvad hun ejede.

Min hustru Gwen blev derhjemme som en af forsyningstropperne, mens jeg i mange år befandt mig i evangelisationens frontlinje.

Gwen ligner meget sin afdøde mor: stille, fordringsløs og meget dedikeret til sin familie, Gennem årtiers tjeneste, hvor jeg rejste rundt i verden, jeg var ofte væk hjemmefra, var Gwen nødt til at blive tilbage for at tage hånd om vores fire børn. Hun var der altid når de kom hjem fra skole, altid der, når de havde brug for noget.

Når jeg kom hjem, glædede Gwen sig sammen med mig over tilbagemeldingen om de mange sjæle, som var vundet for Kristus. Eller over misbrugere og alkoholikere, som var blevet sat fri. Men Gwen var ikke i stand til selv at udføre dette arbejde. Hun måtte blive tilbage ved "materiellet" - alle de almindelige forpligtelser.

Mange gange har jeg hørt min hustru sige, "Jeg kan ikke prædike eller synge. Jeg er ikke en skribent. Jeg føler, at jeg udretter så lidt for Herren."

Men Gwen kom til at tro på, at hendes tjeneste var at være en trofast hustru og mor (og senere bedstemor). I dag er alle vores fire børn i tjeneste og har mange gange i deres opvækst kaldt hende velsignet. Det var Gwen, som udførte det hårde arbejde, der gjorde det muligt for vores børn at følge deres kald.

Mens jeg skrev disse linjer, fortalte jeg min hustru, "Den dag, jeg står foran Jesus, hvis jeg er blevet brugt til at vinde sjæle, til at gå ind i opgaver, som har hans velbehag – hvis der er en belønning, Gwen, vil du modtage din halvdel.

Ligesom kong David gjorde, vil vi give salut til forsyningstropperne, som arbejdede bag linjerne.

Vi velsigner vores missionærer på missionsmarkerne rundt om i verden. De tager store risici og bringer deres liv i fare til fordel for evangeliet. Vores missionærer og deres familier behøver vores forbøn og opbakning. Vi ærer dem.

Vi ærer også dem, der ikke kan tage afsted, inklusive de ældre, de stille eksistenser og de, som trofast tjener Herren i deres nuværende kaldelse, i alle nationer og alle tungemål.

Kære ven, Gud forbyde, at du skulle blive beklemt i ånden, fordi du tror, at du ikke udretter noget vigtigt i Guds værk. Dine bønner, din fortsatte støtte af missionen, din barmhjertige ånd – det hele ærer Gud.

Min bøn er, at du vil bede den Hellige Ånd om at give dig hvile, og det vil give dig fred og glæde – lige der hvor du er, i alt det du gør. Det er hans ønske. Amen!

#160;